

יום העצמאות 33 - אל וער היום

היהודים.

הם ראו שבמשך שנים היהודים נרדפים, וחשבו בראשם הנטול כל זיק של יהדות, שאם נהיה כמו הגויים, ירווח לנו מהאנטישמיות והשנאה של הגויים.

וכך במשך כמה שנים, התגבשו קבוצות, שהתאגדו לאגודה אחת, הם קראו לעצמם 'ציונים', היו להם נציגויות בהרבה מקומות באירופה, והמטרה שלהם היתה, כביכול לתת מקלט לעם היהודי בבית משלו, כדי להגן עליו מהעוינות הגויית בעולם.

לשם כך, הם פעלו בכל מיני מישורים כדי שאומות העולם יקבלו את הרעיון ויתנו חסות לרעיון שלהם. הרעיון הזה היה קשה לביצוע, כי באותו זמן 90% מהאוכלוסייה בארץ היו ערבים.

עד מלחמת העולם הראשונה, שלטו כאן בארץ העות'מאנים, שהם בעצם חלק מהאימפריה הטורקית, ששלטה באזור ענק בעולם, שכלל גם את ארץ ישראל מעל 600 שנה.

במלחמת העולם הראשונה, נלחמו העות'מאנים לצד הגרמנים, והפסידו בקרב, מי שכבש כאן את האזור היתה בריטניה. ולאחר המלחמה שארכה כארבע שנים וגבתה חיים של למעלה מ-16.5 מיליון אנשים, המדינות המנצחות החליטו להביא את השלום לעולם, וערכו את 'ועידת השלום' בפריז, ששם עשו הסכמי שלום בין המדינות למניעת מלחמות כואבות נוספות.

אחת הפעולות שלהם היתה, למנות כמין ועדה שנקראה 'חבר הלאומים', שתהיה אחראית לביטחון העולם, שלא יהיו עוד מלחמות. אותה ועדה מינתה את בריטניה שכאמור כבשה את ארץ ישראל מידי העות'מאנים למסד שלטון חדש בארץ ישראל.

יהודי משכיל בשם חיים וויצמן, מראשי הציונות, ולימים הנשיא הראשון של מדינת ישראל, שהיה חי בתקופה מסוימת באנגליה, פעל רבות שהבריטים יכירו בצורך של היהודים למדינה משל עצמם.

לאחר שכנועים רבים, הבריטים הסכימו, ושר החוץ שלהם, הלורד ארתור ג'יימס בלפור, חתם על מסמך שבו הוא מצהיר שמדינת אנגליה מזדהה עם השאיפה הציונית ותעזור לה להשיג את מטרתיה. הצהרה זו זכתה גם לתמיכה של ארצות הברית וצרפת.

כאמור באותה תקופה, 90% מיושבי הארץ היו ערבים. וזה הרגיו אותם מאד! מה פתאום שהיהודים יוציאו אותנו מהבית שלנו... וכשערבים כועסים...

מאז במשך כמה שנים, הם ערכו הפגנות ופרעות מדי שנה בשנה בנובמבר, התאריך של הצהרת בלפור. לא רק בארץ, גם בעוד מקומות בעולם.

עד אז, היהודים והערבים היו חיים לרוב בשלום ובידידות. כמוכן עד כמה שניתן, היו גם גזירות פה ושם, אבל בגדול היה בסדר. ומאז, חלחלה שנאה בלבם אל היהודים, וככל שהתקדמו העניינים לכיוון הקמת המדינה, השנאה רק הלכה וגדלה, וגבתה חיים של יהודים רבים. ובעצם, עד היום הזה.

כל הטבח והמלחמות הקשות שגבו חייהם של עשרות אלפי יהודים בעיניים קשים, קרו בעצם בגלל הרצון להקים כאן מדינה יהודית. כי התברר לערבים שהיהודים רוצים להוציא אותם מהבתים.

יום עצמאות נוסף קרב ובא.

עולם התורה, החי ופועל בפני עצמו, משתדל כמה שפחות להיות מעורב בעולם הכללי, כביכול יש כאן שני עמים במדינה אחת. ככה שבדרך כלל, פחות משוחחים בימים רגילים על כל מה שקשור למדינת ישראל, שהנהגתה נוגדת את התורה בהמון תחומים.

אבל כשמגיע יום העצמאות, שכבר אי אפשר להתעלם מהחגיגות הגדולות על הקמת המדינה, זו הזדמנות לעצור רגע מלדבר על פרשת השבוע, ולדבר על משהו שגם הוא חשוב מאד - המציאות של מדינת ישראל, והיחס שלנו כלפיה, וכלפי המנהיגים שלה.

נתחיל משאלה פשוטה, שככל שהנשאל צעיר יותר, יהיה לו יותר קשה לענות עליה (חלק מהדברים הבאים שוכתבו מתוך שיחה של הרב מנחם שטיין בקול הלשון).

למה הערבים כל כך שונאים אותנו? למה מי שנקלע לכפר ערבי עוין הוא תמיד בסכנה? מה הם רוצים מאתנו בכל הפיגועים שהם מבצעים כאן?

במהלך ההיסטוריה, תמיד סבלנו מהנצרים, לא מוזכר שסבלנו מערבים, נכון שכל גוי בסופו של דבר הוא עוין סמוי, אבל השנאה של הערבים היום מרקיעה שחקים, הם מוכנים למות כדי לפגוע ביהודים, מה מביא אותם לנהוג ככה כלפינו?

עשרות אלפי הרגים בפיגועים. בכל העולם יהודים סובלים מיחס עוין בגלל מה שקורה כאן במדינה.

אנחנו הצעירים נולדנו כאן למציאות שברור לנו מאליו שערבים שונאים יהודים, אבל צריך לדעת שבמשך שנים רבות חיו כאן ערבים ויהודים ביחד ולא היתה כזו שנאה עמוקה.

בזמנו, הרמטכ"ל שאול מופז, שאל, למה המדינה הזו היא המסוכנת ביותר במזרח התיכון? למה דוקא כאן אי אפשר לפתוח בית ספר או גן ילדים בלי שומר עם נשק בכניסה, מה נשתנתה המדינה הזו?

בשביל זה צריך ללכת קצת אחורה, להבין איך הכל התחיל.

בספרו 'המגיד מדבר', מספר המגיד הירושלמי הנודע הרב בן ציון ידלר זצ"ל, שמדי לילה, הוא היה קם לפני חצות, וצועד לכותל לומר שם תיקון חצות. הערבים והערביות שהיו גרים שם בעיר העתיקה, היו זורקים עליו סוכריות מהחלון. ערבים אוהבים בדרך כלל אנשים מאמינים.

לילה אחד, בעודו צועד לכותל, הוא מרגיש שנזרקות עליו, אבנים קטנות, במקום סוכריות... הוא התפלל מאד, מה קרה... מה נשתנה...

למחרת הוא ברה, וסיפר לו, שבאותו היום, י"ז חשוון תרע"ח (השני בנובמבר 1917), היתה 'הצהרת בלפור' המפורסמת. מה זה אומר? אז קצת רקע.

לפני מעל מאה שנה, קמה קבוצת יהודים משכילים, פורקי עול, שניסו בהשפעתו של הרצל, למצוא פתרון ל'בעיה'

חיו כאן אלפים רבים של ערבים. יפו, עד היום מלאה בערבים. פתח תקוה, היתה כפר ערבי שנקרא 'אומלביס'. רמת אביב ג', מעוז השמאל, אוניברסיטת תל אביב, היתה כפר ערבי בשם 'שיח מונס', שתושביו ברחו במלחמת השחרור. ורבים מאלו שגרים ביישובים הללו, יושבים על קרקע של ערבים בטאבו.

ראש הממשלה לשעבר אהוד ברק, אחת הדירות הקודמות שלו, היתה על קרקע שרשומה על שמו של ערבי. טבריה, צפת, חיפה, ובעוד כפרים ויישובים רבים ישבו ערבים על קרקעות ובתים פרטיים.

וכשהם שמעו שהיהודים מתכוונים להפוך את ארץ ישראל למדינה יהודית ולהוציא אותם מהבתים שלהם, הם הפכו לשונאים הגדולים שלנו, ומאז לא הפסיקו לפרוע ביהודים. עד היום הם קוראים לזה - 'הכיבוש הציוני'.

ועד היום הם רוצים לחזור לכל בית ודירה שהיתה שלהם, לחזור כאן לארץ, ולהחזיר את המצב לקדמותו. על זה כל הפיגועים, כל ארגוני הטרור. כל ההרוגים והפצועים. כל המלחמות והשנאה של ארצות ערב אלינו.

אנחנו לא בעד ערבים, אבל צריך לדעת מה היה כאן, ולכן זה הוביל. יושב ראש הרשות הפלסטינאית מחמוד עבאס, הידוע בכינויו 'אבו מאזן', נסע פעם עם אחד מחברי הכנסת לצפת, הצביע לו על בנין שכיום חלקו משמש את חסידות נדבורנא, ואמר לו: "כאן אני נולדתי, וכאן גדלתי, וזה רשום על שמם של ההורים שלי, עד שבאו חיילי אצ"ל ולח"י, שחטו אותם והוציאו אותם מהבית, ואני לא אוותר על זה עד טיפת דמי האחרונה" (לגרסאות אחרות משפחתו ברחה לאחר מאורעות תרפ"ט לסוריה מחשש לנקמת יהודים בהם). לאחר הצהרת בלפור, בכל העולם, בתוניס, באלג'יר, ובעוד מקומות, סילקו ילדי יהודים מבתי הספר הכלליים.

סיפר הרב שטיין, שסיפר לו שכן בפתח תקוה, שאבא שלו למד בבית הספר הכללי בתוניס, ובאותו יום בא המנהל ואמר לו ולשני האחים שלו: "תסתלקו מכאן", למה? "הצהרת בלפור! אתם גונבים לנו את הבתים! לא נוותר לכם!".

כשדיברו על גיוס בני ישיבות, אמר הרב ש"ך, למה בעצם צריך צבא? מי גרם את הצורך בצבא? אתם בעצמכם!

60% מכספי המדינה מוזרמים לצבא. כי מאז הקמת המדינה אין רגע אחד של שקט, רק מלחמות. משרד האוצר מפרסם, שאם לא היו הוצאות לביטחון, כל משפחה כאן בישראל היתה מרוויחה החל מ80,000 ש"ח בחודש.

אותה קבוצת ציונים שבאה וגרשה מכאן את הערבים, למה היא עשתה את זה? מי גיבה אותם? מה היה הרעיון שהניא אותם?

אז כפי שאמרנו והוכחנו בשיחות אחרות בנושא יום העצמאות, הם ניסו לפתור את בעיית האנטישמיות, למצוא ליהודים מקלט בארץ משלהם. זה לפחות מה שהם טענו בפני האומות.

אותה קבוצה היו יהודים משכילים, שהדעות שלהם היו כפרניות ביותר. הם לא בחלו בשום אמצעי להשיג את המטרות שלהם. בעיקר באמצעות כח הזרוע, כוחו ופוצם יד. הערך שלהם לחיי אדם היה אפסי.

הרב אלחנן וסרמן, הגדיר את הקבוצה הזו (בספרו קובץ מאמרים, במאמר 'מעשה אבות סימן לבנים', ובמאמר 'אומר אני מעשי למלך', ועין שם שאר המאמרים שעוסקים ממש בנושא הזה): קבוצת עמלקים משרשי הערב רב, שכבר כתוב בזוהר (רעיא מהימנא, פרשת נשא, דף קכה), שנשמות הערב רב יחזרו שוב לפני ביאת משיח, וישלטו כאן. הזוהר קורא להם "עזי פנים שבדור", ואומר שהם יהיו עשירים נטולי צער, גזלנים, נטולי שוחד וישפטו את הדור. ומי שמתבונן באופי שלהם, והמהלכים שלהם מאז ועד היום, מיד

נוכח לראות, שאין הגדרה יותר קולעת מזו להגדיר אותם: השופטים שמנהלים את כל המדינה.

רבי אלחנן מדגיש, שיש הרבה נגרים אחרים, ולא עליהם נאמר שהם מהערב רב, אלא על "ראשיהן ומנהיגיהם, מוריהם ומדריכיהם, כתבניהם ודרשניהם", כלומר ראשי השלטון ואנשי התקשורת של היום וכל יוצרי הדרך הזו, הם הם הערב רב! הם השולטים האמתיים, כמו שכולנו נוכחנו לראות לאחרונה בעקבות הרצון לחוקק את הרפורמה המשפטית. המשטרה אתם, הצבא אתם, שדה התעופה בשליטה שלהם.

אותה קבוצה, אמנם טענה שהיא רוצה מקלט לעם היהודי, אבל המעשים שלהם הוכיחו, שהיהדות לא ממש עניינה אותם, אלא להפך, הם חיפשו להפוך את כל העם לאנשים כמוהם.

הם רצו כאן עם חופשי ממצוות, להקים דור כפרני כמוהם. הם חיפשו להביא לכאן רק פורקי עול כמוהם.

אמנם כאלו לא היו מספיק בעולם, כי רוב היהודים שחיו בארצות אשכנז, וכל היהודים שחיו בארצות המזרח, היו שומרי מצוות ויראי שמים.

אז מה הם עשו? הם הביאו אותם לכאן, סגרו אותם במחנות, והפכו אותם בצורה שיטתית וכוונתית וחוצפנית לכופרים כמוהם. הסיפורים על כך ידועים ומפורסמים.

סיפר לי אח שלי, שהוא ביקר פעם בבית של ניצולת שואה בשם טאוביה באש, והיא גוללה בפניו סיפור חיים מרטיט ומצמרר.

בין הדברים היא סיפרה לו, שכשהיא היתה באוניה בדרכה לארץ ישראל, היתה אתם באוניה קבוצה של צעירים מ'השומר הצעיר'.

כשהם הגיעו אל החוף בחיפה, כולם פתחו בריצה לראות את החוף של ארץ ישראל, וגם היא, וכשהיא ירדה במדרגות, היא החליקה...

באופן טבעי, היא מיד החזיקה את החצאית, היא היתה אז בחורה צעירה בת 16, שחונכה לצניעות, והיה חשוב לה להיות צנועה, יותר מלחטוף מכה, היא התגלגלה את כל המדרגות, ובכל משך הזמן הזה חטפה מכה ועוד מכה, אבל את החצאית היא לא עזבה...

אחד המדריכים של הצעירים הקיבוצניקים הבחין בזה, התקרב אליה, ובמקום להציץ עזרה, החל להתל בה, ולבזות אותה עד כמה שהיא נבזית וטיפשה בהתנהגות שלה. "איך המכה? כואבת?...!", הוא שאל בזלזול. וקרא לשאר הבחורים לראות את המחזה, "תראו כמה מכות היא חטפה כדי להחזיק את החצאית... תעזבי אותה, מה יש בזה...", ועוד כאלו משפטים מזלזלים.

כשהם הגיעו לארץ, היא שוכנה בקיבוץ, ולאחר תקופה קצרה, שמו לה נשק ביד ואמרו לה לגשת לשמור על הרפת. היא, בחורה בת 16, ניצולת שואה, שמעולם לא החזיקה, נשק, וגם לא הודרכה איך להשתמש בו, צועדת עם הנשק לכיוון עמדת השמירה, שהיתה מוקד התגרות מסוכן מאד עם הערבים.

והם הגיעו... כשהיא הבחינה בהם, היא מיד כיוונה אליהם את הנשק, רק מה שהיא לא ידעה, שהיא מחזיקה את הרובה הפוך... לכיוון הלב שלה... רגע לפני שהיא לחצה על ההדק, הבחין בה מישהו שניצב לידה, ומנע את האסון ברגע האחרון.

את ה'אסון' אמרנו? אנחנו רואים בזה אסון, הם, מסתבר, לא ראו בזה ממש אסון, אחרת הם היו מקדישים עוד כמה דקות להסביר לה מאיזה צד יוצא הכדור... כי את נשות השומר הצעיר בנות 16, לא שלחו עם נשק ביד לשמירות מסוכנות כאלו. כאלה הם היו.

אנחנו מורגלים כבר למציאות של יהודים שאינם שומרי מצוות. אבל עם, שאלפי שנים שמר מצוות, והפך לציבור

שאינו מאמין, זו עבודה מסודרת ומאומצת של אותה קבוצה במשך שנים.

גם הקושי אצלנו שומרי המצוות, נובע מהאוויר המורעל והפיתוי שמגיעים אלינו מכיוון העולם החילוני.

הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל, אמר כבר אז, שהמטרה שלהם אחת ויחידה - להפוך את העם כולו לחופשי ממצוות, והאמצעי זו המדינה. הסיפורים הם רבים, על עקירת הדת שהיתה אז בריש גלי.

באותה תקופה, היה מישהו, שקלט את כל מה שהולך לקרות כבר מהרגע הראשון. הוא ידע איך נראה ערבי כועס, הוא זיהה את מרחץ הדמים היהודי שהולך לקרות כאן למשך שנים רבות, הוא הבין כמה דם הולך להישפך בשביל המהלך הזה של הקמת המדינה.

למישהו הזה קראו - הרב יוסף חיים זוננפלד זצ"ל.

הוא היה רבה של ירושלים, שחי עם ערבים במשך שנים רבות, והיה שלום. הוא רצה להעביר מסר לאומות העולם שאותם כופרים לא מייצגים את העם היהודי.

הוא חלק על האידאולוגיה הציונית. לטענתם היה צורך בריבונות יהודית, כלומר שליטה וסמכות של יהודים על הארץ ותושביה. שזה דבר שהרגיז מאד את כל ערביי העולם, מה פתאום?! על מה ולמה?!

הרב אחז, שאפשר להביא לכאן אפילו עוד שני מיליון יהודים, ולחצי מיליון ערבים שגרו כאן, זה לא יפריע, כל עוד הם לא יבקשו את השליטה הריבונית על האזור.

הוא ניסה כל הזמן להשכין שלום, ולפעול להשבת היהודים ארצה באמצעות הידברות ישירה בין הצדדים, ולא באמצעות הפעלת כח כמו שפעלו הציונים. ובגלל שהוא ראה את הסכנה העצומה והתמידיה שתעמוד לעם היהודי כל ימי הקמת המדינה - וקיומה של המדינה, הוא ניסה לפעול למניעת הקמת המדינה הריבונית.

ניתן דוגמא אחת מיני רבות, הנושא של הכותל המערבי. הכותל המערבי היה אז בעיר העתיקה, שהיתה בשליטה ערבית. הערבים הרשו ליהודים להתפלל לאחר תשלום דמי חסות, בתנאי שהם יתפללו בעמידה, ואסור להביא יותר מספר תורה אחד, ובשעות מסוימות יעברו שם עדרי צאן ובקר.

בליל יום הכיפורים של שנת 1928, יצאו מאות יהודים להתפלל ברחבת הכותל המערבי, ומטעמי צניעות פרסו מחיצת בד שתפריד בין הגברים לנשים. הערבים טענו לבריטים שהיהודים מנסים לשנות את ההסדר הקיים, והבריטים קיבלו את הטענה שלהם.

באותה תקופה התנהל מסע תעמולה חזק אצל הערבים, שכביכול היהודים מנסים להשתלט על המקומות הקדושים לערבים, והמאבק על הכותל הוא רק תבסס. ובמקביל החרף היישוב העברי את המאבק על הזכות על הכותל.

הרב זוננפלד, התנגד למאבק והסביר, שהיכוח על סידור התפילה, הוא שולי לעומת קדושתו של הכותל, ושהמאבק יגרום הרבה יותר נזק מתועלת, ושהמרוויחים העיקריים יהיו השלטונות הבריטים. ואף פרסם כרוז בו הוא פונה ליהודים והערבים כאחד וקרא לשלום.

אבל לא כולם הקשיבו לו, ובתשעה באב התרפ"ט - 1929, נערכה הפגנה של יהודים ברחבת הכותל המערבי, במהלך ההפגנה הונף דגל ישראל, נשמעה 'התקוה', וההמון קרא: 'הכותל כותלנו!'

יום למחרת היה יום שישי, לאחר התפלה של הערבים במסגדים, הם החלו להתפרע ברחבי ירושלים. הם אף הסתערו על המתפללים בכותל וקרעו את ספרי התורה. ביום שישי בשבוע שלאחר מכן, הם כבר הצטיידו באלות.

וסכינים, ותקפו את השכונות היהודיות בירושלים, הפעם הם הרגו 47 יהודים.

הפרעות התפשטו למחרת לרחבי הארץ, כשהערבים מפצים שמועות, שהיהודים הם אלו שתקפו את הערבים בירושלים.

בחרון נרצחו 67 יהודים, בצפת ועוד מקומות בארץ הטבח היה נוראי, בסך הכל נרצחו 133 יהודים. והם אלו מאורעות תרפ"ט המזעזעים, שבהם נהרגו גם בחורי ישיבת חברון.

בעקבות כך, הבריטים 'לקחו צעד אחורה', שינו את היחס שלהם כלפי התנועה הציונית, והבינו שעליית יהודים לארץ היא דבר שמסכן את היישוב הערבי, והתחילו להגביל את עליית היהודים לארץ ללא אישור מיוחד מטעמם.

בהתחלה, אנשי הציונות שרצו למצוא חן בעיני הבריטים, נכנעו למכסות ונשמעו לפקודתם של הבריטים, אך כמה שנים לאחר מכן, כשהבריטים החלו להתנער מההבטחות שלהם למפעל הציוני, גם הציונים החלו לעודד אונות מעפילים, ולהילחם בעצמם בבריטים באמצעות ארגוני ההגנה השונים.

'שר החוץ' של רבי יוסף חיים זוננפלד, השליח שלו לכל מדינות העולם, היה פרופסור יעקב ישראל דה-האן. יהודי ממוצא הולנדי, פעיל ציוני, שהתחרד כאן בארץ, הוא היה אינטליגנט גדול, שולט בכמה שפות, ואיש שיחה נעים, וירא שמים.

הוא נסע לכל מיני מקומות בעולם, נפגש עם כל מיני בכירים מדיניים בעולם המערבי וגם בעולם הערבי, והסביר להם, שהוא ציג הרבנים, והרבנים הם מנהיגי היהודים האמתיים, והם שוחרי שלום, לא מעוניינים לצאת אתם למלחמה ולהוציא אותם מהבתים. ובזה בעצם הוא טרפד הרבה מהפעילות הציונית, כשכל הזמן הוא והרב זוננפלד מוצגים בתקשורת והציונות של הציונים כבוגדים שפלים המנסים למנוע את הקמת המדינה.

היום, גם הם עצמם מודים בזה, הרי זוהי בעצם כל האג'נדה של השמאל היום - מדינה דו-לאומית בין הים לירדן. רק בהבדל אחד, שכשהרב זוננפלד אמר את זה, זה היה לפני קרוב לשלושים אלף הרוגים מפיגועים, ומעל מיליון וחצי פצועים, ומאה מיליון ערבים ומיליארד מוסלמים עוינים בכל העולם, והיום זה אחרי... טורקיה. איראן לא עוינת יהודים, היא עוינת ציונים. למרות שהם לא ערבים.

והיום כבר מאוחר לנסות לעשות שלום, כמה שנתנו להם, שטחים, והתנתקות, והתנחלויות, שום דבר לא עוזר, הם ממשיכים לפגוע ולפגוע.

שוב, אין כאן שום לימוד זכות על הערבים, הם חיות אדם, שה' הבטיח שהוא יכלה אותם בביאת משיח, והם יתנו את הדין על כל טיפת דם של יהודי שנשפכה כאן. אבל ה' הזהיר את עם ישראל כשהם יצאו לגלות, לא להתגרות באומות, גדולי התורה שמו את ערך חיי האדם מעל הכל, ואילו אצל אותם כופרים, הוא היה דל מאד, ואמצעי לקדש כל מיני מטרות לא מקודשות.

אותו פרופסור דה-האן, קיבל מכתב איום שעליו לעזוב את הארץ תוך כמה ימים, ולא הוא ירצח. וזה מה שקרה. הוא יצא מתפילת מנחה בבית החולים שערי צדק, והציונים התנגשו בחייו.

מיד לאחר הכרזת המדינה בה' באייר תש"ח, פרצו פה מלחמות אחת אחרי השניה. הראשונה מלחמת השחרור, שנהרגו בה כ-60000 יהודים, שהיו אחוז מכלל האוכלוסייה היהודית שחיו כאן. ולאחריה עוד ועוד מלחמות (עד היום...).

רבי חיים מבריסק שלח מכתבים לרבי יחזקאל אברמסקי בלונדון, תעשו משהו, הם מסכנים אותנו.

כמובן, שאצל אחינו התועים, עד היום מוצגים אותם דברים בגישה אחרת לגמרי, שבכוחנו כבשנו את הארץ, וכל

ישועות, והם סיפרו לו, שבשנת התשע"ז, רוב ילדי כיתה א' הם חרדים.

ובשיא הניתוח הקר, המשיך אותו חבר כנסת שמאלני ואמר, "היו לנו שני דרכים, או לחולל מהפכה צבאית (שהצבא נוטל את השלטון לידיהם ללא התחשבות בשום גורם אחר יהיה אשר יהיה), או לחולל מהפכה משפטית, להעביר את כובד המשפט השלטוני לידי מערכת המשפט, ששם לא צריך להתחשב ולהיכנע לסחטנות של החרדים והמזרחיים.

והיות ואנחנו אנשים דמוקרטיים וליבראליים, לא רצינו לחולל מהפכה צבאית, אנחנו מעבירים לאט לאט את כל הסמכויות ליועצים המשפטיים".

ואת ההשלכות אנחנו רואים היום, המגמה היתה ונשארה מאד קום המדינה ועד היום. אז למי שיש דמיון כזה שאי פעם החרדים ישלטו כאן, והוא מחכה שתעבור רפורמה כזו או אחרת, הוא טועה ובגדול, רק המשיח יוציא אותם מכאן.

וזה בדיוק מה שפרעה עשה, מינה עלי שרי מיסים. וזה מה שקורה היום, מכבידים במגמתיות במשך שנים על כל מה שקשור לעולם החרדי, אם זהה בתקציבים, אישורים, התערבות בחינוך ובדיו, "לממן ענותו בסבלותם".

וידוע מה שאומר החתם סופר, שיעקר המטרה של פרעה היתה להחטיא את עם ישראל, וזו היתה דרך הפעולה שלו לחסל אותם. וזה מה שבצעם קרה בקום המדינה, וקורה עד היום. אין את המקום כבר להרחיב בזה, אבל ידוע, שעד עצם היום הזה, הם כל הזמן מיישמים דרכי פעולה שונים 'לשנות את פני החברה החרדית', כלשונם. להפוך אותנו להיות כמוהם.

וזה מה שקרה גם במדבר, תראו איך הם הצליחו לקחת יהודים תמימים מכל העולם, ולהפוך אותם לכמוהם, כמה שומרי מצוות כבר יש, פעם לא היה מחלל שבת אחד, כולם היו שומרי מצוות, ובשנים מעטות הם יצרו כאן באמצעות תעמולה כפייתית, ושיטתיות ממוסדת דור חדש שלא מבין בכלל מה זו יהדות.

וזה בדיוק מה שהערב רב עשו, עם אתם שיטות בדיוק, של לצאת כל הזמן נגד הרבנים, להמריד את העם נגד בורא עולם, לענות בחוצפה למשה רבינו, ולהסית לפעמים אפילו רבנים אחד נגד השני.

טוב, הבנו מה לא. לא לשמוח בזמחת יום העצמאות, ולא להסכים עם הדרך שלהם, אבל מה כן?

קודם כל, להבין שאנחנו בגלות, וממילא להרבות בתפילה, להתפלל יותר חזק - "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ולהבין שאף גוף מדיני לא יושיע אותנו מהגלות הזאת, אלא רק בורא עולם בלבד!!!

דבר שני, רבי אלחנן וסרמן כתב מאמרים רבים בנושא הזה, שכדאי לקרוא אותם בעיון, אבל לאחר מהלך ארוך הוא כותב (קובץ מאמרים, מאמר 'אומר אני מעשי למלך' אות יא), שהפתרון הוא להתאגד ולהתאחד ולהפיץ כמה שיותר תורה, כחטיבה אחת, זה מחליש את הכח של הערב רב לאין ערוך. ואפילו שזה לא נראה בעיניים, באמת, מהבחינה הרוחנית זה מחליש אותם מאד.

יהי רצון שנזכה במהרה לגאולה השלמה והאמתית, ולחזרה בתשובה שלנו יחד עם כל נדחי ישראל, במהרה בימנו - אמן.

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו - **מוהל מוסקר**, 050-4148948

ניתן לקבל גם במייל david0504148948@gmail.com

ניתן להאזין לשיעורים במגוון נושאים מאת כותב השורות,

בקו 'פרשת דרכים' 074-7962698

ניתן להוריד שיעורים אלו במערכת קול הלשון

חדש!!! קו ישיר במערכת קול הלשון להאזנה לשיעורים:

0733718417

ההרוגים הם בעצם קדושים שנפלו למען המולדת, אבל צריך לדעת שזה היה נגד דעת תורה, כל הרבנים ראו בכך סכנת חיים, כמו שאנחנו רואים בעצם עד היום, שיהודי בהולנד או באנגליה, מוגן יותר מיהודי בארץ ישראל.

זה כמו שיבואו קבוצה של אפריקאים או שוודים ויקימו פה מדינה ליהודים עם צביון גוי, מישהו היה מעלה בדעתו לחגוג את זה? מישהו היה חושב לנסות להילחם בעבור זה ולהקריב בעבוד זאת חיים של עשרות אלפי יהודים?!

על מה? על זה שמאות אלפי ילדים מדי בוקר צועדים לבתי הספר ללמוד כפירה ופריצות?! שנלחמים בריש גלי בכל דבר שבקדושה?! בכשרות, ברבנות, בישיבות, בתלמודי התורה, בגיורים, ועוד.

וביום הזה, אחנו צריכים לשבת ולעשות חשבון נפש, האם אפשר לשמוח עם אותם אנשים, שגרמו למוות של עשרות אלפי יהודים ברחבי העולם, ועד היום אנחנו נתונים במצב של סכנה, אנשים מפחדים לעמוד בתחנת אוטובוס בירושלים.

אולי אנחנו לא יודעים את ההיסטוריה, אבל הערבים יודעים אותה מצוין, ויש להם רגשות נקם, יש להם קרובי משפחה שנהרגו בקרבות וההפצצות. והם מסתובבים חופשי ביננו, רופאים, נהגים, פועלי בניין, במכולת, אפה לא.

ואת השמד הגשמי והרוחני הזה, גדולי ישראל ראו כבר אז, והתנגדו לזה בכל אורך הדורות. אז נכון, היום אנחנו כבר כאן, ואף אחד לא דורש מאתנו לפנות את המקום לערבים בחזרה, זו ממש לא ההוראה של גדולי ישראל, אבל לשמוח? לא.

עד ראייה, שנזכה להיות נוכח בליל הסדר האחרון בחיי רבנו הקדוש רבי ישראל מרוזין זצ"ל, מספר, שכאשר הגיע הרבי לפסקת "והיא שעמדה לאבותינו ולנו", חזר עליה 42 פעם, כשפניו הקדושות מאדימות ומחווירות לסירוגין, ואז שהה בדקות עצומה כחצי שעה, ופתח ואמר:

"...ישלא אחד בלבד עמד עלינו לנלותנו, יבוא זמן שאומות העולם לא ימצאו דרך להיפטר מאיתנו אלא בגירושנו לארץ ישראל. לא יהיה זה כבוד גדול, לחזור לארצנו בדרך בזויה כזו - אבל האם פרעה לא גרשנו מארצו?! והלא כבר נאמר 'כי גרשו ממצרים'..."

וסיים: "יהיה איך שיהיה, ובאיזה אופן שיהיה, העיקר שנחזור לארצנו! ומה שיצטרך לקרות עימנו הלאה, שיקרה שם...". היה זה בשנת תר"ן, לפני למעלה ממאה ושבעים שנה! (אגדה של פסח א'דיר במלכה, עמוד 449)

האמת, תמיד שקראתי את חומש שמות, התפלאתי איך הערב רב הצליחו בכל פעם להסית את עם ישראל, הרי מי שקורא בחומש, זה נראה לו פשוט שמשה רבינו צודק, ועושה הכל לטובתם, הוא נביא ה', קרע את היס, ראיתם אותו מכה את מצרים עשר מכות ומוציא אתכם משם, אז למה הם הוסתו אחרי הערב רב, ולא שלחו אותם משם כבר אז?

אבל מי שמסתכל קצת מסביב, על מה שקורה היום כאן במדינה, יכול לראות שאותה המגמה בדיוק קיימת גם היום. למה בכלל המצרים התחילו להתעסק עם עם ישראל? אומרת התורה (שמות א, יב) "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", ואז - ויקוצו מפני בני ישראל, כשהם התרבו.

אז הנה שימו לב, חבר הכנסת ישראל אייכלר, אמר לפני כמה שנים (2015) בראיון לרדיו, שאמר לו חבר כנסת מהשמאל, שכיום כבר לא במערכת, "ברגע שאריה דרעי הביא 17 מנדטים (בבחירות 1999), הבננו את הסכנה הדמוגרפית שבהשתלטות החרדים והמזרחיים".

גם המקובל הרב יעקב עדס, סיפר לרב מנחם שטיין, שמגיעים אליו כל מיני שמאלנים לפעמים כדי שיפעל בעבורם